Regularitzar no és integrar: immigració massiva, globalisme i dissolució de la sobirania nacional i social

Opinió | 31-01-2026 | 17:11

Immigració massiva

Mentre bona part d?Europa comença a entrar en una fase de contenció migratòria ?controls fronterers, limitacions a l?asil i un debat cada cop més obert sobre els límits de capacitat?, l?Estat espanyol opta pel camí contrari: regularitzacions massives que consoliden de manera gairebé irreversible una transformació demogràfica i social de gran profunditat.

Parlem de 500.000 persones regularitzades que, un cop iniciïn el corresponent reagrupament familiar, poden convertir-se fàcilment en 1, 1,2 o fins i tot 1,4 milions de beneficiaris, als quals cal sumar-hi els molts que ja havien estat nacionalitzats en etapes anteriors. No és una decisió tècnica: és una decisió de model de país. I cal dir-ho clar: això no és només humanitarisme. Tampoc és només economia. És estructura de poder. És la decisió d?uns polítics titella que legislen no en benefici del poble que els vota, sinó al servei de les elits.

La gran ficció: ?necessitem immigrants per pagar les pensions?

Aquest argument s?ha convertit en dogma mediàtic. Però és, si no fals, com a mínim profundament incomplet. Si la immigració fos la solució estructural, França no patiria conflictes greus pel sistema de pensions, Alemanya no l?estaria reformant constantment i Suècia no debatria retallades.

El problema de les pensions no és només demogràfic, sinó productiu i polític: salaris baixos, precarització laboral, bases de cotització erosionades i una riquesa que es desplaça del treball cap al capital. Importar treballadors amb sous baixos no resol aquest problema; sovint el consolida. Pot ampliar la base de cotitzants, sí, però sobre un model laboral cada cop més feble. La immigració pot retardar tensions puntuals, però no corregeix el desequilibri estructural de fons.

Globalisme neoliberal i immigració: una aliança silenciosa

L?esquerra ho presenta com a solidaritat. El gran capital ho veu com a funcionalitat. Una oferta abundant de mà d?obra permet contenirl els salaris, debilitar la capacitat negociadora dels treballadors i mantenir sectors de baixa productivitat sense necessitat d?innovar. No cal cap conspiració: és una dinàmica sistèmica.

Aquest esquema encaixa amb un model global en què el capital es mou lliurement, el treball competeix a la baixa i els estats gestionen les tensions socials amb subsidis. El resultat és paradoxal: més població, més pressió sobre els serveis públics, però sense una base productiva que creixi al mateix ritme.

Regularitzar és fer irreversible el canvi

Aquí hi ha la clau política. Regularitzar centenars de milers de persones no és només ?donar papers?: és consolidar arrelament, activar reagrupaments familiars i fixar la demografia futura. Un cop aquest procés s?activa, qualsevol govern posterior té un marge molt limitat per redefinir la política migratòria. No només per llei, sinó per realitat social.

Això no és teoria: és com funcionen els fets consumats en política.

El cost real no és només fiscal, és de cohesió social. I els impactes no es reparteixen de manera equitativa: no es noten als barris benestants, sinó que es concentren a les zones populars. És allà on les escoles es saturen, els centres de salut i hospitals col·lapsen, l?habitatge es tensiona i els salaris baixos competeixen entre si. És la competència directa dels pobres contra els més pobres, i, de retruc, la projecció d?efectes negatius sobre el conjunt de la societat.

Una fractura que ja no és només econòmica

La conseqüència no és només material, sinó també psicològica i identitària: percepció de pèrdua de control, de canvi accelerat i de substitució ètnica i cultural en els espais quotidians. Quan l?Estat no acompanya aquests processos amb una inversió massiva, la cohesió es trenca. I el conflicte deixa de ser teòric.

A tot això s?hi afegeix un element que molts prefereixen ignorar: la automatització i robotització creixent dels processos productius. Ens diuen que ?falten treballadors? mentre, al mateix temps, s?automatitzen sectors sencers de feines no qualificades i la intel·ligència artificial elimina llocs de treball qualificats i administratius. El futur no apunta tant a una manca de mà d?obra com a una transformació radical del treball.

Apostar per un model basat en mà d?obra abundant i poc qualificada és mirar el passat, no el futur. Com reciclarem aquest excés de població generat de manera conjuntural però que ens hipotecarà estructuralment i de forma permanent?

Sobirania nacional o gestió de fluxos globals

Al fons del debat hi ha una pregunta que gairebé mai es formula obertament: qui decideix el ritme i la magnitud del canvi demogràfic d?un país? Quan aquests processos venen determinats per dinàmiques econòmiques globals, pressions empresarials i discursos moralitzadors que bloquegen el debat, la capacitat d?una comunitat política per decidir sobre el seu propi futur es redueix. I

sense capacitat de decisió, la democràcia es buida.

Conclusió

El debat no és ?estar a favor o en contra dels immigrants?. Al capdavall, no són culpables de voler sobreviure o millorar les seves condicions de vida. El debat real és quin model social, laboral i nacional es construeix.

Una regularització massiva sense reforma productiva, sense protecció salarial, sense inversió forta en serveis públics, sense política d?habitatge ni planificació territorial no és integració: és absorció desordenada. I quan els costos de les decisions sempre recauen sobre els mateixos sectors socials, el malestar no desapareix: es transforma en fractura política.

El veritable debat pendent no és humanitari ni tècnic. És un debat de sobirania nacional i social: qui té dret a definir els límits, el ritme i el model de convivència d?un país.
Els nacionalistes ho tenim clar: és el Poble, el cos de la nació, qui ha de decidir el seu futur, i no uns polítics titella globalistes ?de dreta o d?esquerra? al servei de les oligarquies i dels organismes transnacionals.

Autor: Narcís Oliveres